

POSTANOWIENIE

19 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Łodko

na posiedzeniu niejawnym 19 grudnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa J.G. i P.S.
przeciwko [...] spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej [...] spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 4 stycznia 2023 r., XXVII Ca 139/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od [...] spółki akcyjnej w W. na rzecz P.S. i J.G. po
1350 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

(M.M.)

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 4 stycznia 2023 r. Wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania uzasadnił wystąpieniem istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), tj.: 1) czy jest zgodne z art. 321 § 1 k.p.c., stwierdzenie upadku umowy kredytu, w oparciu o stwierdzenie niedozwolonego charakteru, w rozumieniu art. 385¹ k.c. (abuzowność), części jej postanowień, dotyczących indeksacji (waloryzacji) kredytu do waluty obcej, jeżeli powództwo nie obejmowało roszczenia o ustalenie lub zapłatę, wywodzonego z zarzutu upadku umowy, a wyłącznie roszczenie o zapłatę przy założeniu obowiązywania umowy, tyle że z pominięciem indeksacji

(waloryzacji) kredytu?; 2) czy zakaz zmiany wyroku na niekorzyść strony wnoszącej apelację, wynikający z art. 384 k.p.c., obejmuje również zakaz wydania wyroku kształtującego sytuację strony wnoszącej apelację w sposób mniej korzystny, niż wynikałoby to z wyroku Sądu I instancji, w szczególności czy dopuszczalne jest stwierdzenie przez Sąd II instancji, że określona czynność prawna w postaci umowy kredytu upada w całości, gdy Sąd I instancji uwzględnił roszczenie o zapłatę przy założeniu obowiązywania umowy, tyle że z pominięciem indeksacji (waloryzacji) kredytu (stwierdził jedynie częściową bezskuteczność tej czynności), a jedyną stroną wnoszącą apelację był pozwany- kredytodawca?; 3) czy jest zgodne z art. 378 § 1 k.p.c., stwierdzenie przez Sąd odwoławczy upadku umowy kredytu, w oparciu o stwierdzenie niedozwolonego charakteru, w rozumieniu art. 385¹ k.c. (abuzowność), części jej postanowień, dotyczących indeksacji (waloryzacji) kredytu do waluty obcej, jeżeli w wyroku Sąd I instancji uwzględnił roszczenie o zapłatę przy założeniu obowiązywania umowy, tyle że z pominięciem indeksacji (waloryzacji) kredytu, a od tego wyroku wywiódł apelację jedynie pozwany, nie podnosząc w niej twierdzenia o upadku umowy – czy też przeciwnie, takie rozstrzygnięcie stanowi wyjście poza granice apelacji (granice zaskarżenia), o których mowa w art. 378 § 1 k.p.c.?; 4) czy w przypadku, gdy proces poinformowania konsumenta o ryzykach, wynikających z wprowadzenia do umowy kredytu klauzul przewidujących indeksację (waloryzację) kursem waluty obcej, polegał na przedstawieniu konsumentowi szczegółowej informacji o ryzyku kursowym związanym z zaciągnięciem kredytu, a konsument potwierdził przekazanie tej szczegółowej i wyczerpującej informacji (wynikającej z procedur wewnętrznych Banku) poprzez złożenie pisemnego oświadczenia, to czy klauzule obciążające konsumenta ryzykiem kursowym mają charakter jednoznaczny i nie stanowią postanowień niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.?; 5) czy norma zawarta w umowie kredytu indeksowanego (waloryzowanego) do kursu waluty obcej, zawierająca odesłanie do kursu określonego w tabeli kursowej publikowanej przez bank, podlega kontroli z punktu widzenia przesłanek abuzywności, czy też kontrola taka jest wyłączona na mocy art. 1 ust. 2 dyrektywy 93/13, z uwagi na fakt, że publikowanie kursów walutowych przez banki oparte jest na ustawowej podstawie prawnej, tj. art. 111 ust. 1 pkt 4 ustawy z 29 sierpnia 1997

r. pr.bank.?. 6) czy norma zawarta w umowie kredytu indeksowanego (waloryzowanego) do kursu waluty obcej, regulująca odesłanie do konkretnego źródła pochodzenia kursu walutowego (tzw. „klauszula spreadu”), stanowi normę regulującą główne świadczenia stron w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. oraz czy norma ta należy do *essentialia negotii* umowy kredytu?

Wskazał również na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), tj.: art. 321 § 1 k.p.c., art. 384 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c., art. 365 § 1 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c., art. 385¹ § 1 k.c., art. 353 § 1 k.c. w zw. z art. 69 § 1-2 pr.bank., art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 7 ust. 1 i 8b ust. 1 dyrektywy 93/13 i art. 353¹ k.c. w zw. z art. 2, 31 ust. 3 i 32 ust. 1 Konstytucji, art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c. w zw. z art. 3 k.c. w zw. z 6 ust. 1 i 7 ust. 1 dyrektywy 93/13, art. 358 § 2 k.c. w zw. z art. 385¹ § 2 k.c., art. 24 ust. 3 ustawy o NBP w zw. z art. 385¹ § 2 k.c.

Powolał się także na nieważność postępowania, na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c., ponieważ strona pozwana została pozbawiona możliwości obrony swych praw, z uwagi na to, że niezależnie od powyższego Sąd II instancji, przyjmując, że umowa upada postanowił zmienić podstawę orzekania w stosunku do przyjętej przez Sąd I instancji, który stwierdził, że umowa obowiązuje w niekwestionowanej części i zasądził wartość rzekomych „nadpłat”. W ocenie pozwanego, zmiana ta stanowi wyraz zmiany podstawy faktycznej, co uzasadnia sformułowany w niniejszej skardze kasacyjnej zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. Gdyby jednak Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że stwierdzenie upadku umowy stanowi element podstawy prawnej, a nie faktycznej powództwa, to w takiej sytuacji Sąd II instancji zaniechał obowiązku poinformowania pozwanego o planowanej zmianie podstawy prawnej, co sprawiło, że pozwany nie mógł się ustosunkować do twierdzenia o upadku umowy i przedstawić swoich kontrargumentów w stosunku do tak rozumianego skutku abuzywności.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powodowie wniesli o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. to zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Powołując się na tę przyczynę kasacyjną skarżący powinien przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, wywołuje poważne wątpliwości interpretacyjne, nie było dotychczas rozstrzygnięte w judykaturze albo dotychczasowe orzecznictwo wymaga zmiany i jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy (zob. m.in. postanowienia SN: z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, i z 9 lutego 2011 r., III SK 41/10).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga natomiast wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika z różnej wykładni przepisu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z 15 kwietnia 2021 r., IV CSK 617/20).

Analiza skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że powyższe przesłanki nie zostały spełnione. Zagadnienia prawne dotyczące art. 321 § 1 k.p.c., art. 384 k.p.c., art. 378 k.p.c. jak i dotyczące wykładni tych przepisów oraz art. 365 § 1 w zw. z art. 366 k.p.c. związane są motywami rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji, który oddalając apelację w sprawie pieniężnej o zapłatę, w uzasadnieniu wyroku przyjął inny skutek wyeliminowania z umowy abuzywnych postanowień, tj. upadek umowy w całości. Zwrócić uwagę należy, że celem postępowania apelacyjnego jest ponowne i wszechstronne merytoryczne rozpoznanie sprawy. Przepis art. 382 k.p.c. określa podstawę merytorycznego orzekania przez Sąd drugiej instancji. Nakłada na ten sąd obowiązek dokonania ponownie własnych ustaleń, które mogą

obejmować ustalenia sądu pierwszej instancji przyjęte za własne albo różnić się od tych już poczynionych, a następnie poddania ich ocenie pod kątem prawa materialnego (zob. uchwałę składu 7 sędziów SN z 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124), które stosuje z urzędu, niezależnie od podniesionych w apelacji zarzutów (zob. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN z 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55). Oznacza to, że co do zasady sądy *meriti* nie są związane wskazaną przez powoda podstawą prawną roszczenia, lecz są zobowiązane rozpatrzyć sprawę wszechstronnie i wziąć pod rozwagę wszystkie przepisy prawne, które powinny być zastosowane w danej sprawie (zob. wyrok SN z 24 listopada 2006 r., III CSK 210/06). Sąd drugiej instancji nie orzekł na niekorzyść pozwanego, gdyż nie zasądził więcej niż Sąd pierwszej instancji (oraz nie orzekał w zakresie nieobjętym apelacją pozwanego, skoro ten kwestionował rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w odniesieniu do uwzględnionej kwoty roszczenia), a jedynie wskazał inną podstawę prawną zasądzenia spornej należności, do czego był uprawniony w ramach kognicji sądu odwoławczego wyznaczonej przepisami art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c. Przyjęcie przez sąd innej podstawy prawnej orzeczenia nie stanowi wyjścia ponad żądanie określone w art. 321 k.p.c. i tym samym dokonania rozstrzygnięcia o innym przedmiocie żądania niż wskazany przez powoda (zob. wyrok SN z 30 września 2016 r., I CSK 644/15, i postanowienie SN z 20 maja 2015 r., I CZ 44/15). Nie dochodzi do naruszenia art. 384 k.p.c., gdy sąd drugiej instancji - w ramach kognicji wyznaczonej przez art. 378 § 2 i art. 382 k.p.c. - wskazuje inną podstawę prawną zasądzenia spornej należności, nawet gdyby była dla skarżącego bardziej dolegliwa niż przyjęta przez sąd pierwszej instancji (zob. wyrok SN z 19 stycznia 2024 r., II CSKP 36/23).

Na podstawie art. 365 k.p.c. moc wiążącą mają orzeczenia prawomocne. Prawomocny wyrok sądu ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia (art. 366 k.p.c.), zatem w kontekście innych postępowań sądowych pomiędzy stronami, decydujące znaczenie ma rozstrzygnięcie zawarte w sentencji tego wyroku. Moc wiążąca prawomocnego wyroku dotyczy bowiem co do zasady związania treścią jego sentencji, a nie uzasadnienia, zawierającego przedstawienie dowodów i ocenę ich

wiarygodności. Przedmiotem prawomocności materialnej jest ostateczny rezultat rozstrzygnięcia, a nie przesłanki, które do niego doprowadziły i sąd nie jest związany zarówno ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, jak i poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku (zob. m.in. wyroki SN z 23 maja 2002 r., IV CKN 73/00, z 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04, z 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, z 15 stycznia 2015 r., IV CSK 181/14).

W konsekwencji w niniejszej sprawie Sąd Najwyższy nie dostrzega potrzeby dokonania wykładni art. 365 § 1 w zw. z art. 366 k.p.c., skoro podnoszone przez skarżącego kwestie zostały już w orzecznictwie Sądu Najwyższego omówione w sposób wyczerpujący – na co zwrócił też uwagę skarżący. Do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga się bowiem wykazania, że treść i znaczenie przepisu nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni (zob. postanowienie SN z 21 listopada 2023 r., I CSK 4931/22). Ubocznie zwrócić uwagę należy, że procedura cywilna nie przewiduje środka zaskarżenia skierowanego wyłącznie przeciwko uzasadnieniu. Moc wiążąca prawomocnych orzeczeń sądowych określona w art. 365 § 1 k.p.c. nie oznacza związania sądu i stron ustaleniami zawartymi w uzasadnieniu orzeczenia, w tym nie są nią objęte w szczególności rozstrzygnięcia o kwestiach wstępnych, takich jak bezskuteczność czy nieważność umowy (zob. wyrok SN z 17 marca 2023 r., II CSKP 697/22, OSNC 2023, nr 10, poz. 101).

Sformułowane przez skarżącego pozostałe zagadnienia też były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego (zob. uchwałę całej Izby Cywilnej SN z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22; uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21 oraz wyroki SN: z 5 kwietnia 2023 r., II CSKP 1075/22; z 31 marca 2023 r., II CSKP 775/22; z 19 maja 2022 r., II CSKP 985/22; z 17 marca 2022 r., II CSKP 474/22; z 10 maja 2022 r., II CSKP 285/22; z 8 listopada 2022 r., II CSKP 1153/22; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21).

W judykaturze Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że zastrzeżone w umowie kredytu złotowego indeksowanego do waluty obcej klauzule, a zatem także klauzule zamieszczone we wzorcach umownych kształtujące mechanizm

indeksacji, określają główne świadczenie kredytobiorcy (zob. np. wyroki SN: z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18, OSNC-ZD 2021, nr 2, poz. 20; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 3 lutego 2022 r., II CSKP 459/22, i z 4 czerwca 2024 r., II CSKP 1213/22). W orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej również podkreśla się, że za postanowienia umowne mieszczące się w pojęciu głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy uważać te, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę (zob. wyroki TSUE: z 30 kwietnia 2014 r., C-26/13, Árpád Kásler i Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt, pkt 49-50; z 26 lutego 2015 r., C-143/13, Bogdan Matei i Ioana Ofelia Matei przeciwko SC Volksbank România SA, pkt 54; z 23 kwietnia 2015 r., C-96/14, Jean-Claude Van Hove przeciwko CNP Assurances SA, pkt 33, i z 20 września 2017 r., C-186/16, Ruxandra Paula Andriciuc i in. przeciwko Banca Românească SA, pkt 35). Za takie uznawane są m.in. postanowienia znoszące mechanizm indeksacji oraz różnic kursów walutowych, pośrednio prowadzące do zaniknięcia ryzyka kursowego, bezpośrednio związanego z indeksacją kredytu do waluty (zob. wyroki TSUE: z 20 września 2017 r., C-186/16, Andriciuc i in., pkt 37; z 20 września 2018 r., C-51/17, OTP Bank i OTP Faktoring, pkt 68; z 14 marca 2019 r., C-118/17, Dunai, pkt 48; z 3 października 2019 r., C-260/18, Dziubak, pkt 44).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalone jest również stanowisko, że postanowienia umowy (regulaminu), określające zarówno zasady przeliczenia kwoty udzielonego kredytu na złotówki przy wypłacie kredytu, jak i spłacanych rat na walutę obcą, pozwalające bankowi swobodnie kształtować kurs waluty obcej, mają charakter niedozwolonych postanowień umownych (zob. np. wyroki SN: z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14, OSNC 2016, nr 11, poz. 134; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 7 listopada 2019 r., IV CSK 13/19; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 27 lipca 2021 r., V CSKP 49/21). Postanowienie te kształtują prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, przez uzależnienie wysokości świadczenia banku oraz wysokości świadczenia konsumenta od wyłącznej decyzji banku. Zarówno przeliczenie kwoty kredytu na złotówki w chwili jego wypłaty, jak i przeliczenie

odwrotne w chwili wymagalności poszczególnych spłacanych rat, służy bowiem określeniu wysokości świadczenia konsumenta. Takie postanowienia, które uprawniają bank do jednostronnego ustalenia kursów walut, są nietransparentne i pozostawiają pole do arbitralnego działania banku. W ten sposób obarczają kredytobiorcę nieprzewidywalnym ryzykiem oraz naruszają równorzędność stron. Takie uregulowanie umowne należy uznać za niedopuszczalne, niezależnie od tego, czy swoboda przedsiębiorcy (banku) w ustaleniu kursu jest pełna, czy też w jakiś sposób ograniczona, np. w razie wprowadzenia możliwych maksymalnych odchyleń od kursu ustalanego z wykorzystaniem obiektywnych kryteriów.

Przyjęcie przez Sąd drugiej instancji, że postanowienia umowy upoważniające pozwanego do jednostronnego określania wysokości wypłacanej kwoty kredytu oraz rat na podstawie ustalanego przez niego kursu franka szwajcarskiego są abuzywne, powoduje, że nie wiążą one kredytobiorców (art. 385¹ § 1 zd. pierwsze k.c.). Sąd Najwyższy w uchwale całej Izby Cywilnej z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, mającej moc zasady prawnej, wyjaśnił, że w razie niemożliwości ustalenia wiążącego strony kursu waluty obcej w umowie kredytu indeksowanego lub denominowanego umowa nie wiąże także w pozostałym zakresie. Stanowisko to odzwierciedla dominujący w orzecznictwie Sądu Najwyższego pogląd, że w przypadku umowy kredytu indeksowanego kursem CHF, po wyeliminowaniu z niej klauzul przeliczeniowych, nie jest możliwe utrzymanie takiej umowy w mocy. W takiej sytuacji nie jest bowiem możliwe określenie zgodnego z wolą stron rozmiaru wzajemnych świadczeń, a przede wszystkim wysokości zobowiązania konsumenta względem banku. Postanowienia określające główne świadczenia stron podlegają bowiem kontroli z punktu widzenia abuzywności tylko wówczas, gdy są niejednoznaczne (art. 385¹ § 1 zd. 2 k.c.). W przeciwnym razie zasady ochrony konsumenta muszą ustąpić jednoznacznej woli stron. Jeżeli jednak postanowienia te są niejednoznaczne, to w efekcie nie ma zgodnych oświadczeń woli obu stron co do związania się umową o określonej treści. Nie istnieje więc konsens w zakresie głównych świadczeń, który z perspektywy art. 385¹ § 1 k.c. podlegałby ochronie. Stąd też wynika skutek w postaci braku związania umową w pozostałym zakresie, skoro nie są uzgodnione główne świadczenia stron, a więc elementy konstrukcyjne umowy, przesądzające

o charakterze (istocie) danego stosunku prawnego (zob. wyrok SN z 13 października 2022 r., II CSKP 864/22, OSNC 2023, nr 5, poz. 50, i powołane tam orzecznictwo). Artykuł 111 ust. 1 pkt 4 pr.bank. dotyczy natomiast samej możliwości ustalania tabel kursowych i obowiązku ogłaszania przez bank kursów walutowych, stąd nie stoi na przeszkodzie badaniu przez sąd abuzywności postanowień umowy, odsyłających do kursu stosowanego przez bank (tabelarycznego). Odrzucić należy zatem stanowisko, że jednostronne ukształtowanie na tej podstawie sytuacji prawnej drugiej strony umowy, nie podlega badaniu w kontekście klauzul niedozwolonych (zob. wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE z 21 grudnia 2021 r., C-243/20 oraz postanowienia SN: z 25 kwietnia 2024 r., I CSK 1541/23; z 28 września 2023 r., I CSK 6347/22, i z 30 marca 2023 r., I CSK 2897/22).

Ocenę czy postanowienie umowne jest niedozwolone (art. 385¹ § 1 k.c.), dokonuje się według stanu z chwili zawarcia umowy (zob. uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 20 czerwca 2018 r., III CZP 29/17). Od tego też momentu klauzule abuzywne nie są wiążące dla konsumenta, chyba że konsument wyrazi świadomą wolę na objęcie go takim postanowieniem umownym. Skutek niezwiązania klauzulą abuzywną *ex tunc*, oznacza, że zdarzenia o charakterze następczym w stosunku do daty zawarcia umowy zawierającej taką klauzulę pozostają bez znaczenia dla niewiążącego charakteru niedozwolonych postanowień umownych.

Zwrócić uwagę należy, że skarżący w zakresie wykładni wskazanych przepisów prawa materialnego i procesowego oraz istotnych zagadnień prawnych sporządził jedno wspólne uzasadnienie. Sporządzenie wspólnego uzasadnienia dla przyczyn kasacyjnych z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. świadczy o tym, że obie przyczyny kasacyjne zostały potraktowane zamiennie, czyniąc wniosek o przyjęcie skargi wewnętrznym sprzecznym. Istotne zagadnienie prawne nie może być jednocześnie przedmiotem rozbieżnej wykładni powołanego przepisu prawa, bowiem z założenia formułowane zagadnienie prawne powinno charakteryzować się nowością. Nie jest zatem możliwe, aby ten sam przepis stanowił podstawę dla przesłanek kasacyjnych z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. (zob. postanowienia SN: z 2 czerwca 2020 r., II CSK 488/19, i z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1231/23).

W uchwale całej Izby Cywilnej z 25 kwietnia 2024 r., III CZP 25/22, Sąd Najwyższy przyjął, że w razie uznania, iż postanowienie umowy kredytu indeksowanego lub denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie jest wiążące, w obowiązującym stanie prawnym nie można przyjąć, że miejsce tego postanowienia zajmuje inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów. Oznacza to, że nie jest możliwe wypełnienie powstałych w umowie luk po usunięciu z niej abuzywnej klauzuli waloryzacyjnej przez odwołanie się m.in. do art. 358 § 2 k.c. czy art. 24 ust. 3 ustawy o NBP. Ponadto wykładnia wskazanych przez skarżącego przepisów częściowo odpowiada również zakresowi przedstawionych zagadnień prawnych, do których Sąd Najwyższy odniósł się w wyżej.

Z powyższych względów, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie znajdując również okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

[SOP]

[a.ł.]